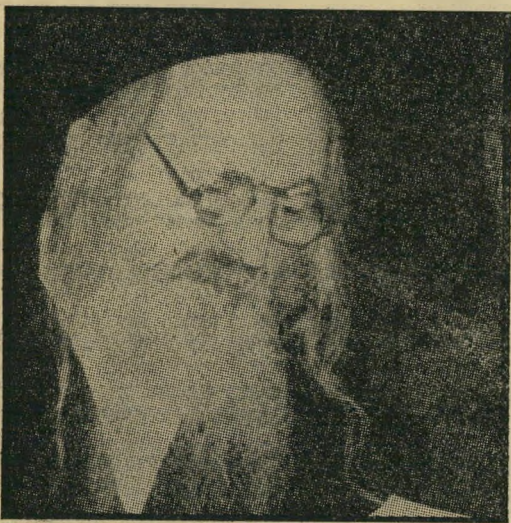

מעשלת ישראל אירגנה בחשאי מערכה עולמית נגד עצמה - כדי להצדיק את כניעתה בפני עסקני הדת

הרב מסאטמאר התביעה

פופולארית מאד בקרב היהודים האמריקאים יראי-השמים. והנה מבשר הרב טייך, כי לאחר שיחה שהיתה לו עם הרבי מסאטמאר, הוא מודיע, בשם הרב הקנאי, כי ההפגנה שנועדה להיערך כעבור יומיים - ביום השני - "נידחת לעת עתה". הוא לא פירט את סיבות הדחייה, וסקרנות המאזינים נשארה ללא מענה.

ההצעה שהוקפאה

זכור, התנתה המפד"ל את כניסתה לקואליציה הנוכחית בכך שיהוקק חוק האנטומיה והפאתולוגיה. שותפיה של המפלגה הדתית קיבלו, בין השאר, גם את התנאי הזה. ואמנם, החוק הובא לכנסת, נערך עליו דיון והוא הועבר לאחר מכן אל ועדת השירותים הציבוריים, שבראשה עומד ח"כ מפ"ם שלמה רוזן. בדיונים שנערכו בהעדה התבלטה מגמה לשנות ולתקן ולשפץ את הצעת-החוק דווקא לכיוון הצד החילוני, כי הסתירות שהיו בה היו ברורות לכל. כי הרי לא יתכן מצד אחד לאסור על נתיחת גופות ללא הסכמת קרובי הנפטר, ומצד שני להתירה בלי הסכמה בתנאים רבים - וכל זאת מבלי שיווצרו בקביעות התנגשויות ופיכסוכים ופירושים פותרים ככל מיקרה ומיקרה. אולם אז הופעל הלחץ הדתי הכבד, ונציגי המערך ומפ"ם

מחנה של עשרת אלפים יפגין נגד נתיחת מתים לפני בניין האומות המאוחדות. בעשירי באפריל - המחנה מורכב מבני תורה מכל ישיבות ארצות-הברית - תזכיר ימסר לוועדת זכויות האדם המתכנסת בעשרה באפריל - אפשר למנוע זאת רק על-ידי מתן התחייבות מפורשת של ממשלת ישראל - מודעות תתחלנה להופיע בניו-יורק טיימס - זוהי רק התחלה.

זהו תוכנו של מיברק שהגיע בחודש שעבר אל חוג דתי מסויים בישראל, והוא בישר את תחילת המערכה הגדולה בארצות-הברית, נגד נתיחת מתים בישראל. קדמה לו פעילות ענפה של מאות בחורי ישיבות, אברכים ורבנים, שנעזרו בעסקני-ציבור, עתונאים ואנשי יחסי-ציבור. ניצח עליה הרבי מסאטמאר - המנהיג העולמי של טורי קרתא. הרבי, שאינו מכיר כלל בזכות קיומה של ישי ראל, לא ברר לכן באמצעים. לא היה איכפת לו להציג את המדינה כ"בארברית", את רופי איה כ"שודדי אברים", ואת מוסדות המחקר שלה כ"סוחרי גופות בינלאומיים".

אט"ט, ככל שקרב מועד ההפגנה הגדולה, החלו כרוזים, גדושים בתיאורים מזועזעים, לכסות את שדרות מדיסון, את השורה החמישית ואת יתר המרכזים הצפופים של מאהטון בניו-יורק. כדי ליצור את הרושם הדרוש, סופר בכרוזים שהודפסו באנגלית, כי בישראל מתעללים, בין השאר, גם בגופות של ישישים שמתו מוות טבעי, וכדי לשלח את

שגריר הרמן האירגון

נתיחת מתים לפני המוות

בועדה, אולם כאן יש צורך לחזור אל הוירה החוצלארצית, כדי לראות איך התגלגלו בה העניינים.

הרצו לאירופה

על ההבטחה שנתן השגריר הישראלי לאנשי סאטמאר הוא דיווח לירושלים, ואז נולד הרעיון הגאוני: לנצל זאת, כדי להסחת את כניעת הממשלה הישראלית ללחץ הדתיים בארץ, ככניעה ללחץ יהודי העולם כולו.

ואיך עושים זאת? פשוט רומזים באמצעות שגרירויות ישראל באמריקה ובכירות אירופה דתניים שבכל ארץ וארץ, שגם הם ירימו קולם ויתמכו בדרישת סאטמאר בניו-יורק.

כך הצטרפו למערכה אישים יהודים כמשרתי ממשלת ישראל, כגון רבני רפורמיים, השונאים חוקים אורתודוקסיים. האות ניתן בחודש שעבר, ואמנם, תוך זמן קצר הגיעו משלחות דתיות לשגרירויות ונציגויות ישראל בלונדון, בברן, ובבריסל. לירושלים החלו להגיע מיברקים באותה רוח מאישים דתיים מזרמים שונים. כך יכול היה שרהבריאות המפ"מי ליצור לעצמו אליבי נוח לכניעה. והוא באמת אמר לאחרונה בכמה וכמה הזדמנויות, כי לא נותרו לו הרבה אפשרויות. כי מול הלחץ העולמי לא יכולים לעמוד אפילו הרופאים הישראלים עצמם, ומכיוון שהרופאים מפחדים מפני דתיים מוסתים ואלמים, הם עומדים להיכנע, ומה יוכל אז הוא עצמו לעשות? גם כן להיכנע.

הממשלה עומדת עתה במצב שבו אין לה הרבה אפשרויות. היא הצליחה לדחות "לעת עתה" את המסע הגדול בניו-יורק. אבל על תנאי, כמובן. היא החזיבה כמו ידיה את ממדי הלחץ בעולם, ועודדה בזאת את הדתיים בישראל.

לא מיקרה הוא כי לבה של הרבנית מבני-ברק הועלה לכותרות ראשיות, באמצעות הפגנת ענק בבני-ברק, ואין זה חסר משמעות שדחאק השבוע עומד וזמנו נציגים דתיים אל ראשיהממשלה ואל שרהמשפטים, במטרה למצוא דרך להעביר בכנסת חוק חמור יותר. לוי אשכול ויעקוב שמשון שפירא הבטיחו גם להביא את עניין נתיחת המתים לדיון מחודש בממשלה.

עתה הם עומדים בפני שתי אפשרויות: או להביא לדיון הצעת-חוק חדשה לגמרי, במקום הצעת-החוק המוקפאת בוועדת השירותים הציבוריים, או לתקן בוועדה את ההצעה הישנה בצורה קיצונית, שתהווה כניעה מוחלטת ללחץ הדתי.

בועדה חזרו בהם מעמדותיהם הקודמות, אל הנוסח המקורי, ברוח המפד"ל. למשל, עשתה זאת חרף עמדותיה המוצהרות, ולמרות העובדה ששרהבריאות שלה, ישראל ברזילי, בלט בכנסת הקודמת בין המתנגדים החריפים ביותר לדתיים בשאלת נתיחת מתים.

כך נוצר מצב בהעדת השירותים, שמול הצעת החוק המקורית נותרו רק הסתייגויות אגודת ישראל מצד אחד והכווח החדש מן הצד השני.

השוב לציין, כי בעוד שהמערך ומפ"ם נסוגו מכוונתם לתקן את החוק ברוח חילוניות, והתקרבו אל עמדת המפד"ל, הופעל על המפד"ל לחץ כבד שלא הסתפק בכך. את הלחץ הזה הפעילה אגודת ישראל, באמצעות רבנים ידועי שם.

כי האגודה הקנאית ידעה שבדרך זו ניתן לצוד שתי ציפורים במכה אחת: גם לחדור לחוגי העולים מארצות המזרח, שהיו עד עתה זרים למפלגה כה אשכנזית כמו אגודת ישראל, וגם לשנזר יותר כספים בחו"ל, באמריקה בעיקר, בשם המלחמה על תורת ישראל.

התוצאה היתה: המפד"ל עצמה לא יכלה עוד להסתפק בחוק שהוצע למענה, ושנראה עתה פושר מדי. הוא הוקפא

החרדים האמריקאים, סופר בהם כי בין המנותחים בישראל מצוי מספר יהודים אמריקאים שעלו אליה במשך השנים. לקראת השיא אף הופיעה מודעה ענקית על עמוד שלם ביומון האמריקאי החשוב ביותר, שקראה את המוני היהודים להפגין לפני בניין האו"ם. על המודעה כ"ניו-יורק טיימס" היה חתום, "הוועד להגנת זכויות האדם בישראל". צורפו אליה שמות של רבנים ידועים יותר וידועים פחות, ושל אישים אחרים, על פי רוב בעלי תוארים אקדמיים.

העשרה באפריל, שחל ביום השני שעבר, הגיע ההפגנה לא התקיימה. למה? את התשובה על כך ידע יותר מכל שגריר ישראל בארצות-הברית.

הדחייה הציבורית

ר שגריר הישראלי, אברהם ("איבי") הרמן, בילה את 11 הימים האחרונים של חודש מארס כשסיט נורא מאיים עליו. איך ייצא מכל העסק הזה? איך יסביר כי תחת ידו ובתחום פעולתו קיימה הפגנה כה אנטי-ישראלית, ועוד קבל דיפלומטים מכל קצויה תבל? איך יסביר לממונים עליו? מיד כשנודע על ההכנות לקראת ההפגנה, דיווח הרמן לירושלים, צירף לדו"ח שלו גם את חתת דתות: יש למצוא דרך כדי להסתור עם הדתיים.

לא היתה זו הפעם הראשונה שהשגריר המליץ בפני הממונים עליו בישראל להיכנע ללחץ דתי. הוא עשה זאת, לדוגמה, גם במיקרה מפורסם אחר: כשהתנהלה המלחמה על הכשרות הלבדית באונייה שלום, שתרמה לפשיטת רגלה. אולם הפעם לא הסתפק אייב הרמן בדיווח, וניגש ללחץ מועשית יותר. הוא שלח שליחים אל הצר הרבי מסאטמאר, וכשאלה יצרו את המגע המתאים, העביר הרמן התחייבות, שאם יוסכם לבטל את ההפגנה לפני בניין האו"ם, תחוקק ממשלת ישראל חוק שישיב את רצון הדתיים הקיצוניים בכל הנוגע לנתיחת מתים. כל המגעים האלה התנהלו כמובן בסודי סגורות, וכך נולדה הפתע מוצאישבת - ה' באפריל. יהודים דתיים רבים פתחו את מקלטיהם בשעות הערב, כדי להאזין לתוכניתו השבועית של הרב פינחס טייך. זוהי תוכנית

'Must A Jew In Israel Fight For His Death Right?'
By Phillip Robbins
Rabbi Pinchus M. Teitz, in a radio address, delivered on his weekly Saturday night program "Talmudic Seminar of the Ais," sharply related the post mortem fact sheet sent out by Hadassah to readers of the Jewish Guardian, who, as a result of Rabbi Teitz's poignant open letter to the "Hadassah Membership," published in the February issue, penned letters of protest to Hadassah.
Rabbi Teitz, one of the leading Rabbis in the United States and Presidium member of the Union of Orthodox Rabbis of United States and Canada, cited paragraph 3 of the Hadassah Fact Sheet, entitled "Right of Objection to Autopsy" as proof of the tragic state of Post Mortem Affairs that exist in the Hadassah Hospital in Israel.
"The Right of objection to Autopsy" paragraph states, "The patient or his close relatives, may specifically express their objection to an autopsy in the event of death when such objection is received in writing by the hospital administration or department head, no autopsy is performed."
The Rabbi dramatically pointed out that "the question of from an autopsy from the family to Dr. Mann, head administrator and the family must sign the specific consent form."
Rabbi Pinchus M. Teitz addressing radio audience.

הידיעה בעיתון אמריקאי הדחייה על-תנאי